

L'Audiència Nacional: una anomalia jurídica que no sembla interessar a ningú

Ramon Font Terrades

Advocat
www.ramonfont.cat

Fa uns dies vaig tenir una xerrada llarga amb un company de professió que als inicis de la seva carrera professional va haver de defensar nombrosos assumptes davant l'Infausta Tribunal de Orden Público (TOP). A la conversa vam acabar parlant de la també infausta Audiència Nacional, avui tan en voga per les actuacions –entre moltes d'altres– desplegades pel magistrat García-Castellón.

Per als més joves que no han sentit parlar mai del TOP i tinguin mandra de consultar la Viquipèdia, cal dir-los que, com diu allà, fou una instància judicial especial, existent en la fase final del franquisme –va ser creat l'any 1963–, que tenia com a finalitat jutjar els suposats delictes de caràcter polític-social, és a dir, el que es considerava sedició, rebel·lió, desordres públics i propaganda il·legal. La seva funció era, bàsicament, reprimir les conductes considerades *delictes polítics*, per tal de garantir l'estabilitat del règim franquista. Era un tribunal d'excepció, característic de règims dictatorials i absolutament aliè a les estructures judicials dels estats democràtics.

Doncs bé, encara que pugui sobtar, aquell tribunal especial amb l'adveniment de la democràcia no va ser abolit sinó que simplement va ser substituït pel que avui és l'Audiència Nacional, creada per un reial decret llei que es va publicar el mateix dia que va desaparèixer el TOP, el gener del 1977. Aquest fet, ni que sigui només per la data, ja evidencia que és un òrgan manifestament preconstitucional, el qual, atès que endemés mai no s'ha adaptat a la nova legalitat sorgida de la promulgació de la Carta Magna, fa que esdevingui un organisme singular. I perquè no quedi cap dubte de la seva singularitat a aquella dada cronològica encara li podem sumar el fet que comparteix la mateixa seu i les instal·lacions del que fou el TOP, la qual cosa evidencia clarament que es tracta del seu òrgan successor. Això ha comportat que molts juristes considerin que va ser “creada a l'empara d'una normativa de dubtosa legitimitat democràtica” o que és “antidemocràtica de naixement”.

L'Audiència Nacional és, doncs, una anomalia jurídica sense cap comparança a la resta de països de l'entorn europeu. Els seus membres són jutges *ad hoc*, que presten servei en un òrgan creat a propòsit per resoldre casos concrets, triats pel seu interès, normalment polític. Això evidencia que és un

José Ramon Navarro, president de l'Audiència Nacional

L'Audiència Nacional és una anomalia jurídica, una instància 'excepcional', sense cap comparança a la resta de països de l'entorn europeu

tribunal excepcional, que vulnera el principi constitucional del jutge natural predeterminat per la llei i el repartiment competencial que s'ha de realitzar sobre la base del criteri territorial. El jutge que ha de conèixer d'un assumpte judicial concret ha de ser qui exerceixi la jurisdicció on es comet el delicte o la infracció. Aquest principi jurídic s'ignora en l'atribució dels assumptes penals a l'Audiència Nacional i, per tant, afecta els més elementals principis de seguretat jurídica.

Si a aquesta configuració de dubtosa legalitat, hi afegim, a més a més, un dia a dia ple de pessimes instruccions que, de tan maldestres, no aguantarien ni l'anàlisi més simple d'un estudiant de primer de

ra de fer política, com tothom pot veure als plens municipals. En tot cas, els recordarem que una de les definicions de l'adjectiu *radical* és “que afecta a l'arrel o els fonaments d'una cosa” i la voluntat d'anar a l'arrel dels problemes és un dels nostres objectius.

2. Estem a favor de la coherència i la transparència i en contra dels pactes antinatura i estem francament sorpresos de veure com un alcalde socialista amb vuit regidors, a qui només n'hi falta un per a la majoria absoluta, opta per un pacte estable de govern amb qui és el seu màxim rival a l'Estat espanyol quan pot disposar de sis regidors de diversos grups –quatre d'ERC, dos de Comuns i un de Junts– per negociar acords concrets sense haver de recórrer a la dreta ni l'extrema dreta que tant blasmen.

3. És públic que durant la passada campanya electoral vam dir que no pactaríem amb el PSC per formar-hi govern, partidaris com som d'un govern alternatiu a l'actual. Hauria estat un engany i una incoherència als nostres electors que haguéssim fet el contrari del que dèiem. Això no treia que s'hi

Dret –la majoria provinents dels anomenats *judges estrelles*, des dels senyors Baltasar Garzón o Gómez Liaño (ambdós apartats de la carrera judicial), el senyor Grande-Marlaska (avui ministre d'Interior), la controvertida magistrada Carmen Lamela (ara ascendida al Tribunal Suprem) o d'entre els actuals, el ja assenyalat senyor García-Castellón–, la utilització habitual d'impresos normalitzats per dictar interlocutòries o qualsevol altre acte jurídic el qual, per llei, hauria d'estar perfectament motivat, l'incompliment sistemàtic dels terminis i una infinitat d'irregularitats jurídiques de tota mena, obtindrem el quadre complet que fa que la majoria dels juristes considerin que seria necessari i urgent dissoldre un òrgan que mai no hauria d'haver existit. Sense Audiència Nacional el nostre sistema seria més creïble, menys polític i més jurídic.

Aquesta instància judicial *excepcional*, en la meua opinió, significa una gran disfunció en l'estructura de funcionament de l'Estat i crea en la ciutadania una flagrant sensació de manca de credibilitat i una palesa desconfiança en l'administració judicial. En aquest context, doncs, la gran pregunta és: per què, des de les instàncies polítiques, no es fa res per adaptar els òrgans i institucions judicials a les exigències constitucionals i democràtiques, a fi i efecte que puguem tenir un sistema judicial ordinari, creïble i ben valorat per la ciutadania, que fugi del vergonyós espectacle que presenciem cada dia?

Vovint sentim dir –sobretot per part d'alguns tertulians ignorants, que xerren per no callar– que és molt complicat, atès que s'haurien de modificar les lleis i no hi ha quòrum suficient per fer-ho, però això no és cert. Almenys no ho és pel que fa a l'Audiència Nacional. La seva dissolució es pot fer al Congrés dels Diputats per una simple majoria absoluta (176 vots) que actualment són fàcilment assolibles, si hi ha voluntat política, per part del partit que actualment és al poder i els qui li donen suport. Per tant, si no s'afronta és, simplement, perquè a ningú no li deu interessar.

I en aquest sentit val a dir, com a fet curiós, que ni tan sols els deu interessar als partits que darrenament han estat negociant la investidura del nou president de govern, alguns dels quals han patit –i continuen patint– les envestides barroeres dels magistrats de l'Audiència Nacional –llegiu partits independentistes catalans–. Per què cap d'ells, a l'hora de negociar, ha posat sobre la taula la dissolució de l'Audiència Nacional? *That is the question*, que diuen els anglesos. No obstant això, si som capaços de trobar la resposta a aquesta pregunta, probablement trobarem la resposta a moltes de les coses que ens afecten.

poguessin establir acords per a qüestions concretes, fruit de negociacions serioses, que ni tan sols s'han procurat.

4. Junts per Catalunya és un partit nou i coherent. Quan diem una cosa, la complim. Moltes vegades la ciutadania es lamenta que no té sentit anar a votar perquè després d'haver ho fet es venguin els seus vots al millor postor fent pactes antinatura per conservar càrrecs.

5. Des de Junts creiem que tenir responsabilitat política consisteix a no enganyar i votar a favor de totes les propostes que siguin per millorar el poble i beneficiar les veïnes i veïns, com també votar en contra de tot allò que els perjudiqui. Ens agradaria poder votar a favor de les propostes de l'equip de govern, però no ho podem fer perquè van en la direcció oposada al moment en què vivim, com ho és l'exagerada puja d'impostos que proposen. Votarem a favor de tot allò que sigui beneficiós, vingui del partit que sigui, i així es veu en les nostres votacions, però el que no farem mai és renunciar als nostres principis ni enganyar ningú.

El pacte entre el PSC i el PP a Lliçà d'Amunt

Núria Santacana i Vidal

Regidora de Junts a l'Ajuntament de Lliçà d'Amunt

Junts per Lliçà d'Amunt va alertar que hi havia un pacte de govern entre el PSC i el PP, que per fi s'ha fet públic, davant del qual volem fer alguns aclariments, sortint al pas del que l'alcalde que l'ha protagonitzat, el socialista Ignasi Simon, declarava a EL 9 NOU del passat divendres 1 de desembre.

1. No titllarem a altres de *radicals* –com ha dit l'alcalde del grup de Junts–, encara que les seves propostes no ens agradin, ja que la desqualificació i la prepotència van en contra de la nostra mane-